

сей, помнеха дръзките нападения и жестоката бран на Асена стария и страшния Иваница.

— Младият Асен е много мекосърдечен човек — казваха те — ала нарушаването на договора ще го ожесточи. Не е полезно човек да има за враг българите...

— Дорде се ожесточат, ние ще бъдем вече тяхни покорители — отвръщаха другите — нали видяхте какво стана при първото нападение на нашите разузнавателни отряди? В крепостите им няма силна охрана. Дорде Асен събере войските си, ние ще бъдем вече в Търнов...

Княз Мануил бе тръгнал на поход със смесени чувства. За да се запази тайната, той бе принуден от братя да изпрати жена си в манастир, за да не узнае нищо и да не може да извести баща си за готвеното вероломство. Ако те бяха победители, като се върнат, Мария лесно щеше да се примири. Какво друго ѝ оставаше? Но ако бранното щастие им изменеше? С какви очи щеше вече да погледне жена си и тъста си?

Все пак те имаха вече успехи. Българите бяха съвършено неподготвени. Уверени в силата на своя мирен договор, те доверчиво бяха оставили границата си незащитена. И още при първото насилие тя се бе огънала.. От където бяха преминали гръцките войски, всичко бе напуснал дом и имот, за да бяга в несдържан ужас назад. А в това време Асен трябваше да събира разпръстнатите по нивята си орачи, да търси наемници, да събира конници, за да може да събере рат, достойна по число за бран с тях.

Сега те бързаха да остават по-силни подкрепи на крепостите Клокотница, Станимака и Кричим, след това да се присъединят към войските на деспот Слав, който, както винаги, чакаше да види кой ще бъде победител, за да му иде на помощ, и после, с гръб осигурен от заетите твърдини щяха безпрепятствено да дирят Асеновата рат за решителен бой.

Бавно се точеше огромната войска край брега на Хебъра. Наоколо